

CONSTANTIN M. N. BORCIA

O PLANETĂ NEBUNĂ

– FICȚIUNI UMORISTICE –

CUPRINS

ÎN LOC DE INTRODUCERE / pag. 11

CÂND ȘTII CE VREI DE LA VIAȚĂ... / pag. 13

ZIUA CULTURALĂ / pag. 25

BRUHAHA ȘI O AFACERE TENEBROASĂ / pag. 39

O NOAPTE CU PAFNUTIE CÂRPEA / pag. 46

**SĂRMANI NEBUNI PIERDUȚI ÎNTR-O LUME
EFEMERĂ / pag. 71**

EXPOZIȚIE / pag. 90

AMINTIRI, AMINTIRI... / pag. 114

O CARTE DEOSEBITĂ / pag. 126

ȘEDINȚA / pag. 137

UN ZIAR MODERN / pag. 145

INEGALABILUL GROHĂEL GUIȚESCU / pag. 160

O AMINTIRE... / pag. 173

ANIVERSARE... / pag. 178

FABRICA DE CUVINTE / pag. 185

CUVINTE DE ÎNCHEIERE... / pag. 190

ÎN LOC DE INTRODUCERE

Am ezitat îndelung, ca și în alte situații asemănătoare, până când să mă decid să redactez și apoi să public aceste ficțiuni umoristice... De fapt au fost niște vise, cu un caracter mai deosebit, pe care am încercat apoi să le redau în cuvinte...

Se știe că distanța de la ilaritate la iritare este de... un pas, totuși nu trebuie uitat că... în definitiv...

Cea mai pierdută dintre zile este aceea în care n-ai răs...

CHAMFORT

De asemeni, nu trebuie uitat că...

Este comic orice aranjament de acte și de evenimente care, inserate unele în altele, ne dau iluzia de viață și senzația netă a unui aranjament mecanic.

HENRI BERGSON

La fel, nu trebuie uitat că...

Între a nu fi și a fi, e o nemărginire, față cu care deosebirile de durată a ființelor sunt reduse la nimic.

ION LUCA CARAGIALE – CÂTEVA PĂRERI, pag. 663

În sfârșit, nu trebuie uitat că...

Spiritul și umorul – dacă există vreo deosebire între ele, aceasta este numai în timp: ca fulgerul și lumina electrică. Amândouă sunt, vădit, din același material, însă spiritul este o izbucnire vie, instantanee și nu lipsită de primejdie, pe când umorul face pozne și se desfată cu înflorirea subiectului.

MARK TWAIN

Și zilele au trecut, dar mă tot întreb... oare m-am pripit atunci când m-am hotărât să le public ? Oare voi afla vreodată ? De fapt, dacă stau bine și mă gândesc, nu vreau să aflu niciodată !... În fond, cine vrea să citească și să râdă...

foarte bine, cine vrea să citească și să se enerveze, iarăși, foarte bine, iar cine nu vrea să citească, din nou, foarte bine !... În orice caz, eu am scris aceste ficțiuni umoristice, gândindu-mă la sfatul lui FRANÇOIS RABELAIS...

Bucurați-vă așadar, dragii mei prieteni, și citiți cu inima veselă cele ce urmează, spre desfătarea voastră trupească și folosul rărunchilor.

Și încă ceva... Reiau ceea ce am mai scris într-o altă carte:

Au fost oameni care nu s-au lăsat descurajați de greutățile și tragediile vieții și au continuat să glumească, să scrie cărți de umor, să creeze tot felul de comedii... Umorul face cinste naturii umane, iar cei care au încercat să transforme umanitatea într-o mulțime amorfă, morocănoasă, sobră, austeră, bazându-se pe niște principii sau pe niște concepții aparent elevate sau pe tot felul de prostii serioase, nu au reușit altceva decât să se facă de râs, în cele din urmă...

Umorul va dispărea atunci când va dispărea și civilizația umană...

În vremuri de restriște, când totul pare că se scufundă, umorul aduce speranța în sufletele chinuite, fiind cea mai bună modalitate de a evita depresia... Știu asta din propria experiență... Binecuvântat să fie umorul...

Să înceapă... reprezentația !...

Cu bine,

Constantin M.N. Borgia

CÂND ȘTII CE VREI DE LA VIAȚĂ...

Dedicație: cu modestie, domnului Costache Modestu, care a scris o carte interesantă, intitulată „*Calde și reci – pagini umoristice, versuri și proză*” apărută în anul 1912...

*

Am fost zilelele trecute la teatrul Căruța. Era un spectacol foarte interesant... Pe un panou mare aflat în fața ușii de intrare în sală, era scris așa: SEARĂ DE TEATRU. CÂND ȘTII CE VREI DE LA VIAȚĂ. ADAPTARE DUPĂ O POEZIE ȘI O SCHIȚĂ DE COSTACHE MODESTU. AUTORUL SCENETEI ESTE PREA CUNOSCUȚ DE CĂTRE PUBLIC AȘA CĂ ESTE INUTIL SĂ-L MAI SPECIFICĂM.

Încerc să redau în cele ce urmează acea atmosferă de vrajă care a înseninat sufletele spectatorilor...

La un moment dat apare pe scenă un tip, cred că era un crainic, care, după ce a tușit de câteva ori, strigă:

— Stimați spectatori, mă numesc Guriță Speluncă și vă invităm la o seară de teatru. Așa că vă propun o scenetă. Sceneta a fost inspirată de o poezie și de o schiță sau viceversa, care au fost scrise de către un autor numit Costache Modestu... Sceneta aceasta pe care o veți viziona a fost scrisă de către un mare actor și autor de piese de teatru... Este un autor atât de cunoscut încât nu are rost să-l mai pomenesc. Totuși, pentru a nu exista dubii, aflați că este Putrezică Nurcius Tântălău Nătăfleş, cunoscut publicului pentru piesele sale pline de miez filozofic și etic, cum ar fi spre exemplu piesa „Fulgerul, trăsnetul și tunetul iubirii”, sau „Bubuiturile fericirii” sau „Furia delicată a dragostei” sau „Drogatul de la miezul nopții”, sau „Câte parale are prin buzunare un hoț cinstit”, sau „Cătușele și nebunia iubirii” sau „Plimbare cu trotineta în jurul patului” sau „Pacostea vine când nu te aștepți” sau „Dar cu dragostea și cu pacostea cum stai?”, sau „Balaurul fericirii inexprimabile”, sau „Suferințele tânărului

îndrăgostit de hiene și de maimuțe”, sau „Ce ai cu mine, bestie?”, sau „Mielul fermecat și turmentat” și așa mai departe... A scris nenumărate piese, cu un puernic accent filozofic și moralizator, apreciate de o lume întreagă... După cum se vede, scena înfățișează o cameră mobilată. Primul moment al scenei se referă la doctorul Pastilă Bușilă care stă în cameră și vorbește de unul singur, în timp ce citește un ziar...

Crainicul se retrage într-un colț al scenei, lăsându-l pe doctor, așezat la o masă, să vorbească de unul singur...

— Așa, așadar, cică să mai crezi în ce scrie în ziare ! Zice că au fost trei copii plăpânzi, care stăteau într-o bancă la școală și învățau după un abecedar comun... Au trecut anii și au ajuns în ultima clasă... Și când au fost întrebați de un profesor ce profesii voiau să-și aleagă atunci când vor mai crește, au răspuns următoarele... Unu' care era foarte bun la literatură a spus că vrea să se facă gazetar, altu' care era foarte bun la muzică a spus că vrea să se facă popă, iar altu' care nu era bun de nimic a spus că vrea să ajungă cârciumar... Anii au trecut și cei trei s-au întâlnit apoi ca din întâmplare într-un local... S-au privit și au rămas înmărmuriți... Cel care a vrut să se facă gazetar era un ins pipernicit, zdrențaros și a spus că era plin de datorii, după ce fusese un gazetar perfect, cel care a vrut să se facă popă era un ins gras, bărbos, slinos, care avea vreo zece copii, după ce fusese un popă nemaipomenit, iar cel care nu era bun de nimic, un tip elegant, a ajuns mai întâi cârciumar, apoi a ajuns un mare patron de hoteluri și restaurante și în final a ajuns primar... Ei, cum se poate așa ceva ?... Mulți tineri promițători ajung la bătrânețe să fie cerșetori, bețivi, hoți sau nebuni și invers, mulți tineri nepromițători, proști sau lipsiți de talente, ajung la bătrânețe să fie miliardari, primari, celebriți, oameni marcanti... Cum se poate explica această anomalie ? Ei bine, nu știu, dar pot să încerc o explicație... Un proverb zice că cine se scoală de dimineată, departe ajunge... Ei bine, se pare că acest proverb

nu reflectă adevărul... Dimpotrivă, cine se scoală târziu ajunge departe, deoarece cine se scoală de dimineață obosește repede și trebuie să se culce, așa că nu poate ajunge departe... Numai așa se poate explica de ce un tânăr talentat ajunge să fie bețiv la bătrânețe, iar un prostănac tânăr poate ajunge mare demnitar la bătrânețe... Primul s-a sculat de dimineață și a obosit repede, iar al doilea s-a sculat târziu și a ajuns departe... În felul acesta omenirea a progresat uluitor în ultimele secole...

Crainicul reintră în scenă și după ce tușește de trei ori, zbiară...

— Al doilea moment al scenetei se referă la faptul că intră în scenă Tița Pestrița, o tânără elegantă, care este vădit îngrijorată...

Crainicul se retrage din nou.

— Domnule doctor, domnule doctor, vă rog să veniți imediat cu mine...

— Unde să vin, duduică ?

— Să-l salvați pe amorul meu, pe Adonisu' meu...

— Da' ce-a pățit tinerelul ?

— Ah, domnule doctor, s-a sinucis ! S-a sinucis amorul meu, din dragoste pentru mine, da, domnule doctor, sunt o nemernică și jumătate...

— Vai de mine și de mine, domnișoară, da' cum a fost posibil ?

— A fost o ceartă, eu am spus că dacă nu îmi ia o mașină să mă plimb prin oraș, o să-l părăsesc definitiv, o să fug cu un patron care deține un restaurant și o gogoșerie, și el a spus că nu îmi ia nici o mașină pentru că până acu' mi-a mai luat încă trei... Eu, nu m-am lăsat și am zis că vreau să mai îmi ia încă una... Și uite așa ne-am certat o zi întreagă... În final, a deschis ușa frigiderului și a luat de acolo o sticlă cu alcool etilic și a băut, zicându-mi că decît să îmi mai ia o mașină mai bine bea alcool etilic... Și deoarece nu vrea să-mi mai ia o mașină, atunci eu voi pleca, îl voi părăsi, și în consecință,

pentru ce să mai trăiască ? Vai, domnule doctor, veniți, veniți să-l salvați, sunt o criminală ! Eu l-am împins să se sinucidă ! Vaaai, amorul meu, amoretul meu, amorașul meu ! Dacă nu îmi intra în capu' ăsta sec că mai vreau o mașină, Brebenel nu bea alcool etilic !

— Cine e Brebenel ?

— Brebenel Cupidonescu este iubițelul meu...

— Parcă ai zis că îl cheamă Adonis.

— Nu, îl cheamă Brebenel și seamănă cu Adonis...

— Cu cine seamănă ? Nu am auzit de Adonis... Cine e Adonis ?

— Adonis a fost un tânăr din antichitate vestit pentru frumusețea lui... Este o figură legendară a antichității...

— Păi ce legătură are acest individ din antichitate care a murit demult, cu Brebenel ?

— Ah, domnule doctor, să nu mai lungim vorba... Legătura era că Brebenel semăna cu Adonis...

— Păi și de unde știi tu că semăna cu Adonis dacă acesta a trăit în antichitate și a murit demult ?

— Știu pentru că au rămas niște statui care îl reprezentau pe Adonis, le-am văzut la televizor și într-o piesă de teatru... Ah, dacă nu ar fi emisiunile de la televizor, ne-am prosti de tot, am fi niște monștri incuți și ignoranți !

— Măi domnișoară, alea erau niște statui și atâta tot... Doar nu vrei să spui că iubițelu' tău semăna cu o statuie ? Ori nu cumva scumpițelu' tău e o păpușă gonflabilă ?

— Domnule, doctor, da' cum vă permiteți ? Eu sunt o femeie serioasă, nu jucărie ! Să fie clar ! Ce legătură e între o statuie și o păpușă gonflabilă ?

— Singura legătură e că ambele seamănă cu Adonis... Și dumneata afirmi că te-ai îndrăgostit de Adonis... Care seamănă cu iubitu' dumitale... Și așa mai departe... Haide că începi să mă enervezi și să mă zăpăcești... Zi odată ce vrei ?